

O TAINĂ ÎNTR-UN PLIC

*Istorioare moral-religioase culese și
prelucrate de Pr. Valeriu Dobrescu*

Arad - 2019

CUPRINS

Icoana Maicii Domnului..	7
Credincioși	13
Patima cea urâtă	14
Nenea Iorgu..	17
Biserița minunată	24
Moș Ioniță (Pușcăriașul)	31
Împotriva înjurăturilor	36
Căință și iertare... ..	41
Duhovnicul închisorii... ..	49
Din piatră seacă.	55
O taină într-un plic..	60
În Rai, trei sute de ani pot fi cât o oră	65
În Iad, o oră poate fi lungă cât o sută de ani... ..	68
Jurnalul unei călătorii în care nu am fost	70
Rugăciunile Bisericii au mare putere..	77
Calea robilor	79
Iubești tu pe Dumnezeu?	85
O nuntă cu peripeții	91
Taina spovedaniei	101
Un sfat bun... ..	108
Recunoștința celor răposați pentru binefăcătorii lor... ..	111

Pedeapsa celor ce trăiesc necununați..	112
Între doctor și duhovnic	113
Zidurile din suflete..	116
Puterea rugăciunii în comun și pedeapsa vinovatului	119
Copilul cerșetor (din maghiară)	122
Răsplata..	127
Moșul deșteptat din morți..	128
Puterea spovedaniei	129
***	132

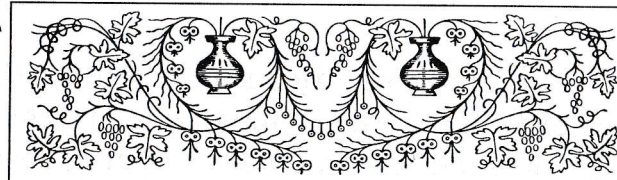
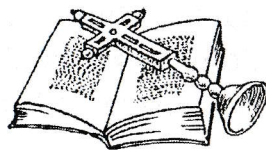

1. Istorioare moral religioase;
2. Mai fericit este a da, decât a lua;
3. O taină într-un plic.

Cititorul are în fața lui exemple bune, demne de urmat, cât și exemple rele pentru a fi evitate. Totul depinde de voința și libertatea lui.

Dumnezeu să ne binecuvinteze.

Pr. Valeriu Dobrescu, Azuga

Icoana Maicii Domnului

Părintele Grigore plănuise să facă lucruri mari, ca orice preot tânăr care își închipuie că de la el începe o viață nouă în parohie. Se gândea la multe: biblioteca populară să aibă cărți folositoare de zidire sufletească și îndrumare gospodărească; să ajute la înființarea unui dispensar pentru îngrijirea copiilor, căci mureau jumătate din câți se nașteau într-un an; să vadă cârciumile închizându-se una câte una; să întemeieze și un muzeu, unde să adune tot ce i se părea grăitor pentru cunoașterea vieții satului, cu așezare de câteva sute de ani. De aceea, când umbla cu botezul, cerea oamenilor tot ce vedea prin case că se potrivește acestui gând.

Adunase astfel, în muzeul parohial: documente destul de vechi, costume frumoase, obiecte casnice, monede și multe alte lucruri de preț. Însă ar fi vrut în el și toate icoanele rare, pe care le știa pe la credincioșii din parohia sa.

Oamenii se despărteau ușor de tot ce le cerea preotul, însă la icoane țineau mai mult ca la orice, căci ele erau colțul sfânt al casei și păzitoarele sufletelor. Seara, la culcare, copiii împreună cu părinții, stând cu fața la icoană, își făceau rugăciunea, după care așteptau somnul în pace. Dimineața, după sculare, închinându-se începeau munca, plecând fiecare după treburi. Cum era să le dea pentru muzeu?

S-a gândit să cumpere icoane noi, să le sfințească, să le aibă la îndemână în biserică, și apoi să încerce: când va găsi pe cineva binevoitor să-și dea icoana din casă, să fie gata cu alta nouă, s-o pună în loc, arătându-le oamenilor, că tot icoane sunt, și că n-au de ce să le păstreze pe cele vechi. Era aproape sigur că va reuși.

De cum a început, a văzut că nu o să facă nimic. Părintele le arăta ce vrea să facă cu ele; oamenii răspundeau de ce nu pot să le schimbe, dând mai toți același răspuns: „Sunt icoane moștenite de la strămoși”; „Cum ne-au apărut neamul până acum, așa ne rugăm să ne păzească și de acum înainte!”; „Ne-am închinat la ele de când ne-am pomenit și ne e greu să ne obișnuim cu altele!”, toate răspunsurile având același înțeles, că sufletul lor, legându-se din neam în neam este apărut de

icoana care stă ca sfântă apărătoare a celor din casă.

Nu izbutise să dea jos din cui nicio icoană, și părintele era tare amărât că e înțeles așa de puțin. „Prea stau încremeniți în judecata lor acești oameni”, își zicea. „Țin la forme, și n-au niciun simț spiritual!” Nu sprijină un gând așa de frumos, mai ales că în locul unor icoane vechi, șterse, plouate, mâncate de cari, primesc altele noi!”

Umblase cu botezul la începutul unei luni de toamnă, până la casa babei Ștefana, care locuia singură într-o odaie cu sală. Mobilierul ei era o laviță dintr-o scândură mai lată, pe care dormea, o plită unde își făcea mâncare, o măsuță și două scăunele. Spre răsărit, în perete, era icoana Maicii Domnului, veche cum nu era alta în tot satul.

La lumina slabă de candelă, Maica Domnului era mai frumoasă și s-ar fi potrivit așa de bine în muzeul părintelui!

Îi rugase pe atâția oameni, dar nu izbutise. Să mai încerce cu bătrâna? Să strice o vorbă! Așa a vrut să se apropie de sufletul ei.

Văzând că nu se împotrivește prea mult, preotul i-a făgăduit altă icoană a Maicii Domnului, mai mare și sfințită, care stătea în biserică de mai multă vreme. Lăsându-se

înduplecată, bătrâna a scos icoana din cui și i-a dat-o preotului, care, luând-o sub braț, a plecat fericit, spunându-i să vină la el acasă, când poate, să meargă împreună la biserică și să-i dea icoana cea nouă.

Dar când părintele a pășit pragul, bătrânei i s-a părut că odaia i-a rămas pustie și candelă arde fără să mai lumineze. Ori ar fi căzut soarele de pe cer, ori întunecimea din jurul ei, era tot una! Cu icoana ieșită din casă, a văzut plecând sufletul soțului mort de câțiva ani, al celor trei copii, al părinților, moșilor și strămoșilor.

Când s-a întors de afară, petrecând câțiva pași în curte pe preot, și a privit locul unde stătuse icoana, care era mai alb, căci nu fusese afumat, i s-a părut că vede acolo o spărtură în zid, prin care bate vântul, că pot să intre hoții chiar în noaptea aceea s-o jefuiască, deși nu aveau nimic ce să-i ia.

Ar fi vrut să ceară icoana înapoi, însă se făcuse întuneric și preotul stătea departe. Noaptea asta va aștepta, însă mâine o să vadă ce are să facă. Ca să-și liniștească gândurile, a vrut să se culce. *Dar când să-și facă rugăciunea, și nu a văzut icoana, i s-a părut că cineva îi șoptește: cui te rogi? La ce te închini? La pereții goi? Și că toți ai ei îi spun din mormânt: „Te-ai*

despărțit de noi!” Acum și-a adus aminte că pe dosul icoanei erau scrise câteva întâmplări din căsnicia lor: ziua când s-au născut copiii; anul când s-au făcut prune multe; ziua și anul când a fost cutremurul cel mare. Iar cel din urmă scris era când le-a sosit vestea morții lui Niculăiță pe front.

Nu avea ce face. La ziuă, o să se ducă la preot. Acum trebuia să se culce. Și numai cum a adormit, a visat un potop de ploaie. Răpăiau picăturile în șindrila veche, de părea s-o găurească. Apoi se auzea un huiet prelung, semn că din munte se apropia pârâul Valea Mare, plin de apă multă. Nu a apucat să-și facă nici semnul crucii și a văzut că puhoiul se apropiase lovind pereții casei pe toate părțile și că o luase ca pe o surcea din curte. Apele se rostogoleau vijelios la vale, iar Ștefana cu copiii se țineau agățați de câte o bârnă a casei. Dintr-o izbitură mai puternică au fost dați la mal. O minune se întâmplase. Putea să-i dea la fund cu casă cu tot, dacă mai erau duși de apă. Când au ajuns la mal, icoana Maicii Domnului era udă de apă, și plutise împreună cu ei, cum plutește crucea azvârlită în râu, la Bobotează.

Ștefana s-a deșteptat gemând dintr-un așa vis, și când a vrut să se închine, zicând imnul

Maicii Domnului : „Cuvine-se cu adevărat”, pe care-l spunea de când s-a pomenit cu icoana, și-a adus aminte că nu o are în perete.

A aprins candela și lampa, ca să poată sta singură în casă până la ziuă. Îi era tare urât! Nici nu a mai încercat să doarmă. A luat furca, a pus-o în brâu, până a tors un caier întreg. Torcea puțin, dădea perdeaua la o parte, să vadă dacă a început să se lumineze!

Înainte să se facă bine ziuă, Ștefana era la casa preotului. Când a văzut-o așa de dimineată, preotul a înțeles că venise după icoană și nu i-a mai spus că are să i-o dea pe cea nouă, așa cum vorbiseră. A adus icoana cu Maica Domnului și i-a pus-o în brațe. Bătrâna, luând-o din mâna preotului, a băgat-o sub broboadă, de rușine să nu o vadă lumea trecând prin sat cu icoana în brațe. *O ținea ca pe un copil la sân. Cum a ajuns acasă, a așezat-o în locul de unde o luase, făcând mai întâi douăsprezece metanii.* Astfel, în fiecare seară, ca și până atunci, după ce zicea „Tatăl nostru”, murmură și imnul Maicii Domnului:

„Cuvine-se cu adevărat să te fericiim pre tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Domnului nostru...!”

Astfel, chipul Maicii Domnului, luminat de candela care stătea aprinsă toată noaptea,

i-a ținut de urât și i-a dat bătrânei somn în pace, până i s-au deschis ochii spre lumea cealaltă, unde a revăzut pe toți ai ei, adormiți de mult în Domnul.

Bătrâna știa bine, din moși-strămoși, că icoana este imaginea vie a nevăzutului Dumnezeu, a Maicii Domnului și a sfinților Săi, și că cinstirea icoanei, înseamnă mărturisirea lui Dumnezeu, de la Care am venit și la Care ne îndreptăm pentru veșnicie.

Pr. Victor N. Popescu, *Icoana Maicii Domnului*, 1944.

Credincioși

*Casa plină de icoane,
Și podul încărcat de ghioage.*

Prădaseră și omorâseră pe niște călători la drumul mare. Pe când ei o luaseră la picior cu bunurile, stăpânirea-i calcă din urmă.

I-a prins și i-a pus la răcoare.

Vine termenul de judecată. Cum se făcuse, sorocul picase într-o vineri. S-au zbatut ei jurații până la vremea mesei, dar nu au putut ajunge la nicio înțelegere. Și fiindcă era timpul mesei, Curtea se împrăstie, rămânând să se dea hotărârea după prânz.

Tâlhari-tâlhari, – da' tot le trebuia de-ale gurii. Cel mai mare dintre paznici, trimite de le cumpără pâine și brânză.

Straja înfige baioneta într-o pâine și le-o întinde.

Pune și brânza pe-o lopățică și le-o dă mai departe. Ai fi crezut că hrănește niște fiare, – că a fiare chiar semănau: căutătura lor piezișă te străpungea. Îți îngheață sângele în vine, numai uitându-te la ei; ferească sfântul să-i fi întâlnit la o vreme de noapte.

Dar hoții luau numai din pâine, de brânză nici nu se atingeau.

Cel cu paza, se miră de una ca asta:

– Da' din brânză de ce nu gustați?

– Păi – face unul din ucigași – sărutăm mâinile, astăzi e sfântă zi de post și noi ținem posturile...

Poporul nostru, în înțelepciunea lui are un proverb, care consfințește adevăratul post astfel: „Nu numai post de bucate, ci și post de rele fapte”.

Ion Adam, *Pe lângă vatră*, București, 1929.

Patima cea urâtă

Dacă s-a văzut mare, a plecat băiatu-n lume, să-și caute singur de cap; nu a vrut să mai stea sarcină în spinarea lui tată-său...

Multă vreme n-au știut părinții nimic de viața odraslei lor, căci nu a vrut să le mai dea de știre.

Odată, vine un cunoscut să aducă moșnegilor bucurie.

– Uite, am fost c-o treabă a mea în cutare târg și m-am văzut pe-acolo și cu feciorul domniilor voastre.

Dar bătrânul întrebă:

– Și cum de l-ai întâlnit?

– Păi... mi-e că vă voi strica bucuria; – era la iarmaroc, înconjurat de un cârd de muieri, de celea fără niciun căpătâi; îl trăgeau care încotro. Nu mi-a mirosit mie tocmai a bine...

Dar bătrânul zice liniștit:

– Ehehei... tot băiatul meu rămâne, nu-i nevoie, cu vremea se tămăduiește de boala asta; omul mai îmbătrânește, are să îngenuncheze el odată; ferească Dumnezeu de mai rău...

Mai trece un răstimp.

Cunoscutul vine iar cu veste nouă la moșnegi.

– Am întâlnit pe fiul vostru...

– Ei, dar acu' cum l-ai găsit?

Întreabă moșneagul neliniștit.

– Rău de tot! – Cum nu se poate mai rău: vreo doi îl duceau legat côt la côt, cică furase niște cai.